

[Frode Jakobsen.]

til at sørge for, at man aldrig med nogen ret kan sige, at vi taler om menneskerettigheder, men vi mener den hvide mands ret.

Det er naturligvis svært for Danmark at gøre sig gældende i spørgsmålet om kolonier, fordi vi ikke giver afkald på særrettigheder i forhold til en farvet befolkning. Man kan sige til os, at det er let for os at agere de retfærdige, fordi vi ingenting har i knibe. Alligevel håber jeg, at den højtærede udenrigsminister vil have opmærksomheden henvendt på samtlige tre svagheder, jeg her har nævnt, og at han, når lejlighed gives — hvis det da stadigvæk er ham —, vil gøre en indsats på disse tre punkter. Jeg indser udmærket, at tiden ikke er inde nu; det, det nu gælder om, er at få menneskerettighedernes konvention ført ud i livet i den form, hvori den er underskrevet.

Der er for mig ingen grund til at gå ind på konventionens enkelte bestemmelser. Det er for det første et udmærket dokument. Det er for det andet et aktstykke, som vi ikke kan ændre noget i. Det eneste, vi kan gøre, er at tage reservationer med hensyn til enkelte punkter. Der er for os i Danmark ingen grund til at tage sådanne reservationer, og jeg håber ikke, der er nogen, der ønsker at gøre det.

Det, der kan være grund til at drøfte, er Danmarks holdning til de to problemer: individuel klageret og domstolens kompetence.

I det forslag til rigsdagsbeslutning, vi har foran os, ser vi ingenting om de to punkter, men det er dog dem, det kommer an på. Selve frihedsrettighederne følger for os af sig selv. Det, som rigsdagen skal tage stilling til, er Danmarks forhold til det apparat, der skal sørge for, at disse rettigheder føres ud i livet. Det er først og fremmest her, regeringen burde søge rigsdagens bemyndigelse. Jeg synes ikke, det er tilstrækkeligt, at det sker ved udtalelser af partiernes ordførere fra denne talerstol, og jeg agter derfor at foreslå nedsat et udvalg, der i en betænkning skriftligt kan udtale sin opfattelse af dette vigtige spørgsmål.

Hvad angår enkeltpersoners ret til at klage, forstod jeg, det var regeringens mening, at vi straks skal følge Sveriges eksempel og som det andet land ratificere med en udtrykkelig anerkendelse af denne ret. Jeg ved, at Danmark under den foregående regering hele tiden er gået ind for denne

ret, og vi har heller ingen ting at være bange for. Det kan blive af betydning for Sydslesvig, hvis den samme ret anerkendes af Tyskland — den tyske regering har fået bemyndigelse af forbundsdagen dertil. Gnidninger i Sydslesvig kunne ad denne vej finde en europæisk løsning, en løsning, der kunne bidrage til at fjerne bitterhed.

Hvad angår domstolens kompetence, var den højtærede udenrigsministers holdning lidt mere reserveret. Han ønsker, at Danmark skal anerkende domstolen, men ønskede, at vi måske skulle se tiden an, ønskede, at vi eventuelt ikke skulle være de første. Jeg håber, det må lykkes at få regeringen til at ændre dette standpunkt. Danmark er altid, også under den foregående regering, gået ind for denne domstol. Den træder først i funktion, når 8 magter har ratificeret med udtrykkelig anerkendelse af domstolen. Hidtil har ingen ratificeret den. Jeg er, stående overfor dette, fristet til at sige: Gør det noget, om Danmark for en gangs skyld bliver den første, vi har så tit været blandt de sidste? Jeg kan ikke se, det kan gøre noget, når vi ved, at vi er på den rette vej. Vi er kommet sent med i forhold til de lande, som vi oftest deler Europapolitik med — Norge, Sverige og England —, hvorfor så ikke sørge for, at vi kommer godt med?

Jeg ser ikke betænelighederne. Betænelighederne skulle bestå i, at de andre ikke har gjort det, og at vi ikke skulle få følgeskab; men den betænelighed gælder ikke, for vort ja til domstolen får jo overhovedet ingen konsekvens, hvis ikke 7 andre stater følger efter, i så fald oprettes domstolen nemlig ikke. Det er altså en fysisk umulighed, at vi kunne blive ladet alene i den kolde sne. Den tyske regering har anmodet forbundsdagen om bemyndigelse til at acceptere den europæiske domstol, og den har fået en sådan bemyndigelse, den har blot ikke deponeret sin ratifikation endnu.

Noget, som i dag er væsentligt, er tyskerne tillid til Vestens demokrati. Det er væsentligt i kampen om Tyskland. Det ville ikke være heldigt for denne tillid, om det skulle komme dertil, at det nu er tyskerne, der kommer og vil underkaste sig en international domstol, og lande som England, Norge, Sverige og Danmark, der siger nej. Det ville give dem, som kun er altfor villige i Tyskland, anledning til at påstå, at det